Слава художнику

Микола Вінграновський

В небо піднявшись, осінь прощалася в небі з Москвою,
Падали стиглі червінці на скроні землі молодої.
Тихо стояли ми всі перед очима учителя свого.
Тихо світилися ми лиш одним запитанням до нього,
Поки не мовив він слова, дивлячись в будучні весни:
"Все забувається" губиться в зміні годин бистролетних,
В зміні годин лиш прощення нема за вподіяні вчинки і рухи.
Горе людині, коли недовір’ям стрічає свій ранок,
Важко, хто день свій пізнав нелюбов’ю до нього,
Гірко, хто вечір прокляв свій за марність страждань і тривоги.
Слава, хто все не забув, не згубив, не простив на землі цій!"
Так говорив він, і осінь його зігрівала долоню,
Так повторили ми, так ми повторюєм досі.
В стиглому небі прощання повільно кричало і гусло,
І запеклося над нами червоною раною сонця на сході…
Вище і вище здіймаймось нині під гору у зрілість.
Ллється згори наша мужність, єдине, що нам необхідне.
Добре, учителю, що ти небокраї підняв нам людського стремління,
Добре, що ти нас на крила узяв у довір’ї своєму,
Добре, що ти нас збентежив красою великого серця,
Добре, що ти в наші руки поклав несподівано Землю,
Землю поклав, щоб злітати могли ми над нею для щастя,
Добре, що ти наша совість і мужня упевненість наша.
Слава тобі!